

Den, der bistår med at lade en annonce indrykke, vil ofte være et annonce- eller reklamebureau.

I den forbindelse foreslår udvalget, at redaktøren er medansvarlig for indholdet af annoncer m.v. efter lovgivningens almindelige regler. Andre til massemediet knyttede personer kan således ikke drages til ansvar efter straffelovens § 23 om medvirken.

Som konsekvens af udvalgets forslag om at overføre reglerne om placeringen af strafansvaret til erstatningsansvaret vil den samme regel finde anvendelse i spørgsmålet om den enkeltes erstatningsansvar.

Tilsvarende indebærer flertallets nedenfor i afsnit 4.3. nævnte forslag om en hæftelsesregel for udgiveren, radio- eller fjernsynsforetagendet m.v., at udgiveren, radio- eller fjernsynsforetagendet m.v. vil hæfte for idømte bøder og erstatninger for det retsstridige indhold af en reklame. Udgiveren vil således hæfte for erstatninger idømt redaktøren. Det samme vil også gælde i tilfælde, hvor det alene er annoncøren eller reklamebureauet, der ifalder straf- eller erstatningsansvar, f.eks. hvor redaktøren mangler den fornødne tilregnelser.

Der er i udvalget enighed om, at TV 2-reklameaktieselskabet i forhold til TV 2 fortsat bør være eneansvarlig for den reklamevirksomhed, TV 2-reklameaktieselskabet udlever.

Ansvar for udsendte reklamer påhviler herefter TV 2-reklameaktieselskabet eller annoncøren under forudsætning af, at det fornødne ansvarsgrundlag er til stede.

Justitsministeriet kan tiltræde, at annoncer og reklamer undtages fra det særlige presseretlige ansvars-system, som navnlig bygger på hensynet til ytringsfriheden. Der henvises herved til lovforslagets § 27, og bemærkningerne til denne bestemmelse samt til betænkningen side 152-155.

4.2.4. *Ansvar for særligt alvorlige lovovertrædelser.*

I henhold til presselovens § 7 finder de særlige strafansvarsregler ikke anvendelse i forhold til overtrædelser af en række heri opregnede bestemmelser i straffeloven, som alle vedrører forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, samt de vigtigste forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Ved overtrædelser af denne art skal forholdet således bedømmes efter lovgivningens almindelige ansvarsregler.

I bemærkningerne til bestemmelsen, Rigsdagstidende 1937-38, tillæg A, sp. 4296, er det som begrundelse anført, at »naar det drejer sig om grove Forbrydelser som de egentlige Statsforbrydelser, vil det være utilfredsstillende, saafremt Strafansvar kun kan gøres gældende mod Redaktøren og den navngivne Forfatter, medens andre Personer, hvis Forhold ma-

aske er af mere graverende Karakter, gaar fri for Straf«.

§ 7 indebærer således, at også andre end redaktøren og forfatteren kan drages til ansvar. Endvidere kan flere personer drages til ansvar samtidigt, idet de almindelige regler om medvirken i straffelovens § 23 finder anvendelse, ligesom eventuel anonymitet ikke medfører ansvarsfrihed.

Medieansvarsudvalget har fundet, at det for alle særligt grove forbrydelser bør gælde, at de særlige ansvarsregler bør vige, således at spørgsmålet om strafansvarets placering afgøres efter straffelovens almindelige regler, herunder navnlig straffelovens § 23 om medvirken. Udvalget foreslår, at kriteriet for, om et materielt pressedelikt skal bedømmes efter de almindelige regler, bliver, om der for lovovertrædelser er fastsat en strafferamme på fængsel i 6 år eller derover. Der henvises til § 25 i betænkningens lovudkast.

I forhold til gældende ret betyder dette, at overtrædelser af straffelovens § 100, stk. 2, og § 103, stk. 1, via indholdet af et massemedie skal bedømmes efter de særlige ansvarsregler, hvorimod overtrædelser af alle de øvrige bestemmelser nævnt i presselovens § 7 fortsat skal afgøres efter de almindelige ansvarsregler, selv om overtrædelser sker via pressen. For begge de nævnte overtrædelser gælder, at de har relativt beskedne strafferammer (fængsel i henholdsvis 1 og 3 år). Bestemmelsen i § 100, stk. 2, omhandler den, der ved offentlige udtalelser tilskynder til fremmede magters indblanding i danske forhold. § 103, stk. 1, omfatter den, som under krig eller besættelse eller truende udsigt hertil misligholder en kontrakt, der vedrører de af den danske stat i den anledning truffene foranstaltninger, eller som på den anden måde modvirker sådanne foranstaltninger.

På den anden side vil den foreslåede regel komme til at omfatte materielle pressedelikter, der i dag omfattes af det presseretlige ansvars-system, men hvor behovet for at kunne pålægge ansvar efter lovgivningens almindelige ansvarsregler er lige så stort, som når det drejer sig om (nogle af) de lovovertrædelser, der nævnes i presselovens § 7. Den foreslåede regel vil således betyde, at overtrædelse i massemedierne af straffelovens § 127, stk. 2, og § 133, stk. 3, skal behandles efter lovgivningens almindelige ansvarsregler. Bestemmelsen i § 127, stk. 2, omhandler bl.a. den, der under krig eller truende udsigt dertil medvirker til, at nogen værnepligtig ikke opfylder værnepligten, eller som tilskynder værnepligtige m.fl. til ulydighed mod tjenstlige befalinger. Bestemmelsen i § 133, stk. 1, omhandler den, der fremkalder opløb med forsæt til at øve eller true med vold, og stk. 3 omhandler den situation, at der under opløbet begås forbrydelser, der hører under opløbets formål. I sidstnævnte tilfæl-